

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2715/2020
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 133/2019 од 23.10.2019. године, у седници одржаној 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 133/2019 од 23.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 133/2019 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 104/19 од 03.06.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па обавезана је тужена да тужиљи на име новчаног обештећења – неимовинске штете која је тужиљи изазвана повредом права на суђење у разумном року плати 300 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом почев од 03.06.2019. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђених 300 евра па до тражених 3.000 евра са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 59.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 133/2019 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке жалбе тужиље и тужене су делимично усвојене, делимично одбијене и првостепена пресуда преиначена у побијаном делимично усвајајућем – обавезујућем делу одлуке о главној ствари (став први изреке) и у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари (став други изреке), тако што је досуђених 300 евра повишено на 900 евра у динарској противвредности на дан исплате

према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом почев од 03.06.2019. године као дана пресуђења па до исплате, док је у преосталом делу до тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате, док је одбијен тужебени захтев тужиле у преосталом делу за разлику од 2.100 евра са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате, и у побијаном обавезујућем делу одлуке о трошковима парничног поступка (став други изреке), тако што је уместо досуђеног износа трошкова парничног поступка од 59.400,00 динара, тужени обавезан да тужили накнади трошкове поступка од 17.640,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате, док је одбијен захтев тужиле за разлику између досуђеног и траженог износа са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове жалбеног поступка од 4.320,00 динара, док је одбијен захтев тужиле за разлику од 10.080,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ревизијом се побија одлука о трошковима поступка, о чему је другостепени суд одлучио уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова и њихову висину. Наиме, применом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, приликом одлучивања које ће трошкове досудити странци, суд ће узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења поступка, а о томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиле не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2.

овог члана, да, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против одлуке другостепеног суда којим је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиље, које не чини њено главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић